

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δὲκὰ φράγκα εἶναι μόνον.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χίρι**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἑννέα,
τοῦ Τσουλιῆ κατορθώματα νέα.

Ποῦντος τετρακόσα καὶ σαράντα τρία,
γιὰ τὸν Καραπάνο τόση ψαδάρια.

Καραπάνου τελετὴ καὶ παρλάτα δυνατὴ.

Καρύσαις πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ βιζαῖοι καὶ σούσαις,
ὁ Καραπάνος ἐφθασε, ὡς ἡλὴν προσωπικότης,
τεταλαπατεῖνται μερικοὶ ποδόγυροι καὶ φούσαις
καὶ τρέχουν οἱ περίεργοι καὶ μαγγαρία πρώτης.

Ἐχεις καὶ μποῖ πιὸ μακρὺ καὶ τόσα κόλπα ξέρεις
κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν Πρόδοσιν νὰ γίνῃς κανονιέρης,
τούτέστι νὰ συμβιβασθῇς μ' ἐκεῖνα τὰ γαϊδούρια,
ἢ μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ μὴν πληρώσῃς δαῖρα,
καὶ μιὰ σακκούλα νὰ τοὺς πῇς νὰ ράψουνε καινούρια
νὰ τὴν γεμίς' ἡ Πρόδοσις ἢ ψωροκασσιδιάρια.

Μιὰ κλαπαδὸρ' ἀκούεται καὶ δύο κλαρινέτα
καὶ προηγούνται τῆς πομπῆς οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
τὸν κόσμον σκιάζει κάποτε καμμιὰ τρελλὴ ρουκέτα
καὶ τρακατρούκαις μερικαῖς κι' ὀλίγα βαρελότα.
Εἰς τὴν βροντὴν τῶν ρουκετῶν τὸ πλῆθος συσσωρεύεται,
κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος τοῦ πλῆθους προπορεύεται,
καὶ ζήτω σκούζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ζήτω κι' ἀπ' ἐκεῖ,
ἀντιλαλοῦν γλυκύτατοι παρηγορίας λόγοι,
ἀλλήλους ἀντασπάζονται οἱ Προδευτικοὶ
κι' οἱ ἀμαξάδες χαίρονται ποῦ βρῆκανε ἀγῶγι.

»Πρόδοσις σήμερα θὰ πῇ λεπτὸ νὰ μὴν πληρώσῃς
καὶ σὺν γυρεύει πληρωμὴ κανένας τελετής
νὰ πέρνῃς τὸ ματσούκι σου καὶ νὰ τὸν μπαγγαζώνῃς
καὶ τὸ κεφάλι του νὰ σπᾷ με τῆς κατραπακίνας.
Σὲ μόνον ἐμπιστεύομαι, σὲ μόνον ἐκτιμῶ,
κυπαρισσένιο μου κερί καὶ μοναχὴ μου γλύκα,
τὰς μυστικὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ τῶν σου κρεμῶ.
'στους οὐρανοὺς σ' ἐγύρευα καὶ πρὸς Ρωμηοὺς σ' εὐρήκα.
Σὺ πρῶτος μ' ἐπρόξ' ἔβρισκας καὶ μευπέτας, σὸτὸ κατὸ
καὶ πάρε σὲ παρακλῶ αὐτὸ τὸ βαρελότο,
κι' ὅποταν σοῦ φωνάξω μὴν τὰ δόντια σου νὰ τρέξῃ
καὶ δίχως δρόλου νὰ σπᾷ τῆς ἀμείρας νὰ τὸ ρίξῃς.»

Να χρυσὴ περίοδος, λαμπρὴ καὶ καρναβάλι,
ποδοχαῖς ὡσὰν κι' αὐτὴ δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ,
κι' ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον σιγὰ σιγὰ προβάλλει
ἡ τερασμὴ κεφαλὴ τοῦ Προδευτικοῦ.

Ἔτο' ἡ κυρία Πρόδοσις, τὸν Καραπάνον ἔμεινε
καὶ σφίγγωντας τὸ χεῖρ' αὐτοῦ σὸ κούτελο τὸν φίλησε,
κι' ἐκεῖνος σήμερα γυρνᾷ μ' αὐτὴν ἀλαμπουρδέτα
καὶ σὺν Περιπλανώμενος πλανᾷται Ἰουδαίος,
κι' ὅπου πατήσῃ καὶ ἀπὸ δὴ ἀνάβουν σπέρματα, σὰς
καὶ σπρώχνετ' εὐγενὴς λαὸς καὶ συρρετὸς χυδαῖος.

Ἡ Πρόδοσις 'στὸ δρόμον τῆς τὸν ἤρε μιὰν ἡμέρα
καὶ τούπε μὲ χαμόγελο, «ὦ φηλέ μου Καραπάνε,
οἱ διορίζω μόνον μου προστάτην καὶ πατέρα
πρὶν μὲ τοὺς ἄλλους οἱ Ρωμηοὶ κατὰ διαβόλου πᾶνε.

ή δὲ φωνὴ τοῦ βροντερὰ ταράζει τοὺς ἀέρας
κι' Ἀπόστολος βαπτίζεται Προόδου κανονιέρας.

Μόνον αὐτὸς ἐξύγισε τοῦ γένους τὰς ἀνάγκας
κι' εἶδε πῶς χαντακόνεται ἡ πίστις κάθε πάγκας,
ἡμεδαπῆς κι' ἄλλοδαπῆς, πούρας Ρωμῆας καὶ Φράγκας,
καὶ διατρέχει στάδια καὶ τόσους παρασάγγας
τοὺς πρώτους τῆς πολιτικῆς μαστίζων μοσχομάγκας.

Κι' ἀπὸ τοὺς λόγους στέγνωσις τὸν λάρυγγά του πιάνει,
μὰ κάποτε τὸν ἐνοχλεῖ καὶ λόξιγκας συχνός,
κι' ὅλο μὲ κριθαρόνερο ζεσταῖς γαργάrais κάνει
καὶ καθαρίζει 'στὰ 'ψηλὰ σὰν κόκορας βραχνός.

Καὶ τώρα ξαναγύρισε 'στὴν εὐτυχὴ Παλλάδα
κι' ἡ Πρόδος, ποῦ πίσω του δὲν τὸν ἀφίνει βῆμα,
ἀπάνω του τυλίγεται ὡσὰν περικολάδα
κι' ἐγκληματίζεται κι' αὐτὴ μὲς 'στὸ 'δικό μας κλίμα,
καὶ τὸ κλεινὸν ποταμὸν ἐκ βάρθρων συγκλονεῖ
κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος θερμῶς τὸν προσφωνεῖ.

«Καλῶς μὰς ἦλθες, ἀρχηγέ, ποῦ τόσο σ' ἐθαυμάσαμε...
κρύβεις μεγάλα σχέδια μὲς 'στὸ μακρὺ ταμπάρο,
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ὑποδοχαῖς βαρβάταις ἐτοιμάσαμε
κι' εἰς ἓνα κι' ἄλλον ἀμαζῶα ἐδώσαμε καπάρο.

Ἐμπρός σου ὅλ' οἱ δανεισταὶ τὸ κόβουνε κουμποῦρι
κι' εἰς πῦρ ἀμέσως βάλλεται τὸ κάθε των τεφτέρι,
ὁ περιούσιος λαὸς σ' εὐρῆκε κελεποῦρι
καὶ τὴν ἄγκαλιαν σήκατε καὶ πᾶτε ταῖρι ταῖρι.

Γιὰ τούτη τὴν ὑποδοχὴ δὲν ξέρεis πῶς κτηκιάσαμε,
κι' ἂν τὰ πουγγιά μας 'στέγνωσαν ἀπὸ πεντάρα νέτα
ἀλλ' ὅμως γιὰ χατῆρι σου πρὸ ἡμερῶν 'νοικιάσαμε
μὴ κλαπαδόρα δυνατὴ καὶ τρία κλαρινέτα,
κι' ἐκ περισσοῦ σοῦ 'άναμε καὶ τούτη τὴν θυσία
γιὰ νὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ μὲ κάποιον σημασία.

Ἄκου, μεγάλε ἀρχηγέ, πῶς παίζ' ἡ μουσικὴ
καὶ ὀρόσιε τὴν λαύρα μας σὰν ὀροσερὴ γιαντσοῦδα,
καὶ κύτταξε τριγύρω σου οἱ Προοδευτικοί
πῶς ἦλθαν ὅλοι χάρισμα νὰ φᾶνε καροτσάδα.

Ἡ κάθε φέστα σήμερα κοστίζει ἀκριβὰ
κι' ὅποιος γυρεῖ ὑποδοχαῖς δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του,
τὸν διάβολό του μ' ἐξοῦα τρικουβερτα τραβᾷ
ἔδευνοντας γιὰ μάσκουλα τὰ μαλλοκέφαλα του.

Ὁ βίος μας κατήντησε βαρὺς καὶ φορτικός
μὲ τὰ πολλὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις,
ἀλλὰ πιστεύομεν πῶς σὺ σὰν Προοδευτικός
ἀμέσως τὸν λογαριασμὸ τῆς φέστας θὰ πληρώσης.

Μὲ ταύτην τὴν παρήγορον καὶ σταθερὰν ἐλπίδα
ὑμνοῦμεν σὲ τὸν ἀρχηγόν, τοῦ κράτους τὴν κρηπίδα,
καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ στόματα φασκελωστά καὶ κλειστά,
ποῦ φέρονται 'στὸ κόμμα μας ὀλίγον ἀναγώγας,

καὶ λάβε σὲ παρακαλῶ τῆς τελετῆς τὴν λίστα
νὰ 'ῶς τὸ τί 'ξωδέψαμε σὰν οἰκονομολόγος».

(Πρὸς ταῦτα μ' ἓνα κίνημα πολὺ σημαντικόν
ἀπήντησε τὸ καύχημα τῶν Προοδευτικῶν.)

Κ.— ὦ φίλτατε Σταυρόπουλε καὶ προσφιλεῖς ἑταῖροι,
ὅπου 'ξυπνήσαμε κι' ἐμεῖς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
δὲν τὴν ἐκαταφέρατε τὴν φέστα μας καλὰ
καὶ δικαιοῦται καθ' ἐχθρὸς μαζί μας νὰ γελά.

Ἐπρεπε περισσότερον ἀκόμη νὰ ποζάρετε,
ἔπρεπε περισσότεραις καρότσαις ν' ἀγκαζάρετε,
ἔπρεπε περισσότερα νὰ δώσετε καπάρα
κι' ἀνθρώπους νὰ πληρώσετε νὰ ρίξουν 'λίγα σμπάρα.

Ἐπρεπε ν' ἔλθετε ἐν πομπῇ μὲ τῆς ὀρχήστρας ὄλαις,
φλούγκελχορν, ἄλτχορν, βόμβαρδα, γράν κάσσαις, μπαζού,
τὸν Σάιλερ, τὸν Καίσαρη, καὶ κάθε μουσικάντη,
κι' ἀνοικιστὴ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσετε καρότσα,
ἀφοῦ μεγάλον ἀρχηγὸ κυττάζετε γαλάντη,
ποῦ ξέρετε πολὺ καλὰ πῶς τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.

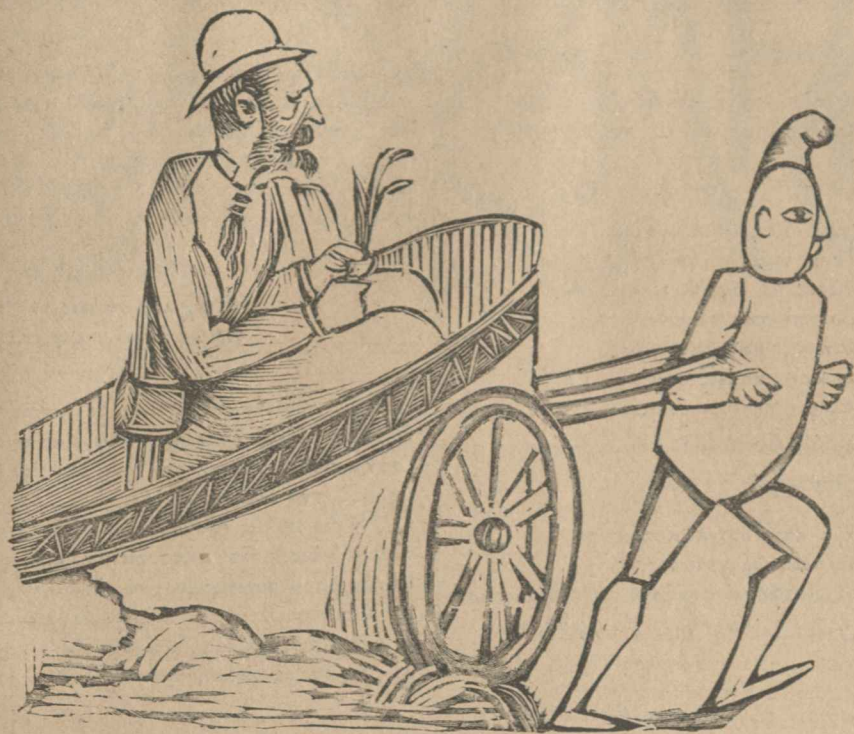
Ἐπρεπε νὰ μοῦ φέρετε κατὰχρυσο ἀμάξι
μαζί μὲ τέσσερ' ἄλογα καθὼς ἐμὲ 'ψηλὰ,
μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια ὁ κόσμος νὰ τρομάζει
καὶ νὰ στουπίρουν καθενὸς σαλιάρη τὰ μυαλά.

Ἐπρεπε ἐκ βάρθρων νὰ σεισθῇ ὁλόκληρος ἡ χώρα
κι' ὅλοι σας νὰ μὲ ράνετε μ' ἀμέτρητα μπουκίετα,
κι' ὅχι νὰ μοῦλθετε καὶ σεῖς μὲ μία κλαπαδόρα
καὶ ὁσο παληοπίφερα καὶ ψωροκλαρινέτα.

Ἐπρεπε νὰ μὴν κάνετε καθόλου χωρατάδες
καὶ τούτ' ἡ φέστα τραντακτὴ καὶ φιγουράττη νῆναι,
γιὰ νὰ μὴ γράψουν καὶ μὴν ποῦν καμπόσοι φαπλατῆς
ὅτι κι' αὐτοὶ ποῦ κουβαλοῦν τὴν Πρόδο πεινᾶνε.

Ἄλλοτε νὰ προσέχετε 'στῆς φέσταις μας καλλιτέρα
καὶ θάχωμε τρεχάματα 'στὸ μέλλον μεγαλήτερα.
Ἐκ μέρους μου ἀλύπητα παράδες νὰ σκορπάτε
γιὰ νὰ μὴν κάνωμε κι' ἐμεῖς τόνόρε μας σαλάτα,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ 'στὸ σπῆτι νὰ μὲ πᾶτε
γιὰ ν' ἀβῶ 'στὸ μπαλκόνι μου ν' ἀρχίσω τὴν παρλάτα,
τὸ παρδάλόν μου πρόγραμμα ν' ἀκούσῃ ὁ καθείς,
νὰ πάρῃ κάθο κι' ὁ λαὸς ὁ τὸσον πλανηθεῖς.»

(Εἶπε κι' ἀμέσως ἀναψαν ὁδὸ φῶσφορα τρομάρα,
ὅμως δὲν ἔφεγγαν καλὰ κι' ἐκεῖνα τὰ γρουσουζικά,
κι' οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ κι' ἡ σάρα μὲ τὴν μάρσα
ἐνθουσιάζει ἐσκουζαν «ἐμπρός, ἀβάντι μουζικα»
κι' ἡ κλαπαδόρ' ἀσθμαίνουσα ἐφύσα κι' ἐξέφύσα
καὶ μιὰ καὶ ὁδὸ 'στὸ σπῆτι τοῦ τὸν πῆγαν ὁλοῖσα,
καὶ 'στὴν αὐλὴ τοῦ 'χήμεξαν οἱ συνοδοὶ τοῦ ὅλοι
καὶ τοῦ τσαλαπατήσανε πολλοὶ τὸ περιθώρι,
καὶ ἐκεῖνος 'στὸ μαρμάρινο μπαλκόνι τοῦ φανεῖς
τοιαῦτα ἐρητόρεσε μετ' ἡχηρὰς φωνῆς.)

Ἄι τί τοῖς καὶ κόκκαλο καὶ κάτισχο δαμάλι,
πῶς φέμει, σκελετέ, βρασμένε μπακαλιάρε,
ποῦ κρατεῖ συνήθεια νὰ σὲ καλοῦν χαμάλη,
ἐπαινεῖ τὰ πόδια σου καὶ νέο ὁρόμο πάρε.
Ἄι χερσὶν πανύψηλος ἀπὸ τοῦ ὕψηλῳ
ἐν ἔχῃ κόκκον γνώσεως μὴν ἀγαπᾷς ἄλλου.

Ἄι μοι, μόνη σκέψις μου καὶ μόνη μου κολλήγα,
τοῦ προγράμματός μου ὅποιος 'δῇ τὸν πάει τρία κι' ἓνα,
εἰς ὅποιον μέρος 'κάθισα κι' εἰς ὅποιον μέρος 'πῆγα
καταλαβὼ πῶς ὁ λαὸς τρελλαίνεται γιὰ 'μένα.
Ἄι τοῖς τρικουβερταῖς, καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω ;...
καὶ στιγμὴ δὲν ἐπαψα τὴν τύχη σου νὰ κλαίω.

Ἄι μοι, κύτταξε καλὰ πρὸς τούτον τὸν ἐξώστην
καὶ τῆς τὸν ὑψηλότερον ἐξ ὅλων λαοσώστην.
Ἄι κύτταξε τὸ μπόι μου πόση φιγοῦρα κάνει !...
καὶ εἰς τὸν κόρφο σας κανεῖς μὴ μὲ βασκάνη.

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα
'στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ ὁδὸ χέρινα κρεμασμένα
καὶ σακκούλα δυνατὴ ;

Ἄν συμφοραῖς ἡ μοῖρα σου 'στῆς συμφοραῖς σωρᾶζῃ
καὶ τὰ τὰ μάτια σου, μὴν εἶσαι μπουνταλάς,
καὶ σήμερα 'στὸ χάλι σου μονάχα σοῦ ταιριάζει
καὶ Σωτήρας σὰν κι' ἐμὲ, κοτζάμ κρεμανταλάς.
Ἄν σφιταγκάλιασε νὰ φύγουν τὰ μεράκια...
καὶ ὁ Σωτήρας κι' οἱ ἄλλοι Σωτήρακι.

ὦ προσφιλεῖς ἑταῖροι μου καὶ Προοδευτικοί,
ὅταν κι' ἐμεῖς καμμιά φορὰ τῆς πείνας θὰ φορᾶμε
θὰ βλέπετε τὸ μπόι μου τὸ μέγα νηστικοί
καὶ θὰ μοῦ λέτε : «ἀρχηγέ, κατέβα γιὰ νὰ φάμε».

ὦ προσφιλεῖς ἑταῖροι μου, καθεὶς βεβαίως ξέρει
πῶς δύο πῆρας ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνθρώπων φέρει.
Τούτο κι' ἐγὼ σκεφθεῖς καλὰ 'στους σήμερον σεισμούς
μὲ ὁδὸ σπουδαίους ἐρχομαι προϋπολογισμούς,
τὸν ἓνα μὲν ἀπὸ 'μπροστά, τὸν ὁ' ἄλλον ἀπ' ὀπίσω,
κι' ὅλους σας κατακέφαλα μὲ τούτους θὰ κυττήσω.

Πολλὰ περὶ τῆς νόσου μας διαβροῦνται φήμαι,
γνωρίζεις καὶ σὺ, λαέ, ποῦ τώρα τὰ κορόντα,
ὅτι μὲ τὰλλα κι' ἐκτακτοὺς ἀρχαιολόγους εἶμαι
κι' ἐρώτησα τὸ παλαιὸν μαντεῖον τῆς Δωδώνης,
ἐκεῖνο δὲ μ' ἀλάνθαστον μ' ἐπαύσατο χρησμοῦν
'στὴν συνταξίν τῶν δύο μου προϋπολογισμῶν,
μεγάλαι δὲ γι' αὐτοὺς τοὺς ἔθῳ μου προσγελοῦν τιμαὶ
καὶ τὸ γνωστὸν σας αἰνίγμα θὰ λέτε καὶ γιὰ μέ :

«εἶναι καὶ ἓνα βαρέλκι
ποῦναι ἐκὰς λογιῶν κρεσάκι.»

Ζήτω λοιπὸν ἀβάντι λαέ τῆς παρρησίας,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους αὐθιγοὶ πατόκερρα νὰ λούσης...
τοῦ Καραπάνου μονάχα τὸ νέον κόμμα ζήτω...
ἡ φέστα μας 'τελείωσε, λὰ μουζικα φινίτο.

Μὰς εἶχε στήσει πρὸ καιροῦ ἡ Πρόδος καρτέρι
κι' ἐγὼ δὲν τὴν μυρίστηκα νὰ τῆς 'λακομιλήσω.

μά τώρα σ'ας παρακαλώ, πολυπληθείς εταῖροι,
νάλθοῦν οἱ μουσικάντηδες γιὰ νὰ νὰ τοὺς ἐξοφλήσω».

(Εἶπε κι' ὁ ρήτωρ Φασουλῆς διέσχισε τὸ πλῆθος
κι' ἔτσι τὸν προσεφώνησε μὲ φλόγα καὶ μὲ στῆθος :)

Φ. — ὦ σύ, μεγάλε ἀρχηγέ, ὁ περιπλανηθεὶς,
ἄκου κι' ἐμὲ παρακαλῶ πρὶν πᾶς νὰ κοιμηθῇς.
Ἄν καὶ μεγάλοι κατ' αὐτὰς μ' εὐρήκαν συμφοραὶ
κι' ἀρρώστησε ἡ κόρη μου καὶ σὰν χαμένα τᾶχα,
ἀλλ' ὅμως μοῦπε μιὰ φωνὴ «τί κάθεται, μωρέ,
καὶ δέρνησαι καὶ θλίβεσαι καὶ χάσκεις σὰν τὸν χάχα ;
Ὁ Καραπάνος ἔφθασε, προφῆτης ἐμπνευσμένος,
κι' ἂν κινδυνεύ' ἡ κόρη σου, μὰ σώζεται τὸ γένος.

Καὶ μ' ὅλα μου τὰ βάσανα καὶ τοὺς περισπασμούς
ἦλθα νὰ ὁῶ τοὺς δύο σου προὔπολογισμούς,
καὶ στείλει τοὺς στοὺς δανειστὰς ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των
καὶ βλέποντας τὴν τέχνη σου ν' ἀλλάξουν τὸν χαθὰ των.

Κανεὶς αὐτὸ τὸ κόλπο σου δὲν τῶχε καταλάβει
κι' ἐζούσαμε ταλαίπωροι καὶ μαύρης φτώχειας σκλάβοι.
Μὰ τώρα πιά κι' ἡ πίστις μας δὲν νοιῶθαι κλονισμούς,
τέτοιος ἀνέλπιστος ντουμπλὲς κάθε μᾶλλον γανώνει,
κι' ὁπόταν δύο φέρωμεν προὔπολογισμούς
ποτέ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκάσωμε κανόνι.

Μὲ τὸν ὀικό σου ἐρχομὸ Ἀνάστασις ἐμύρισε
κι' οἱ ποντικοὶ κι' ἀσκάθαροι δὲν τρέχουν ἑστὰ Ταμεῖα...
φύγε καὶ πάλι μιὰ στιγμή κι' ἀμέσως ξαναγύρισε
γιὰ νὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ ἀκόμη κι' ἄλλη μία.

Μὲ φέσταις ἄς ξιππάζεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ γῆ.
ἄς σηκωθοῦν καὶ δεῦτεροι καὶ τρίτοι ἀρχηγοί,
ἄς φεύγουν, ἄς ξανάρχωνται, ἄς γίνῃ πατατράκα,
ἄς πέφτῃ κι' ἓνα μάσκουλο, ἄς πέφτῃ καὶ μιὰ τράκα,
γιὰ νὰ διασκεδάζωμε κι' ἐμεῖς οἱ χατομέρηδες,
νὰ βροῖσκουν ἑστῆς ὑποδοχαῖς δουλειὰ κι' οἱ καροτσέρηδες,
κι' αὐτὸς ὁ δῦσμοιρος λαὸς ὀλίγον ν' ἀνασάνῃ,
ποῦ χλώμιασαν τὰ μοῦτρα του ὡσὰν τὸ κουρασάνι,
νὰ λέγῃ δὲ καθ' ἑαυτὴν κι' ἡ προσφιλεὶς Εὐρώπη :
«μωρὲ γιὰ νᾶχουν ὄρεξι νὰ κάνουν πανηγύρι
βεβαίως μᾶς κορόϊδεψαν πῶς εἶναι χρεωκόποι
καὶ φαίνεται πῶς οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἔχουν τὸν Ἀργῆρη».

Ἐσὺ μονάχα μιὰ φορὰ τῆς ἐλπίδας σου ν' ἀνοίξης
μ' ἓνα καὶ μόνο σάλλ' σὰν ἱτούς νάνους θὰ τοὺς πνίξεις,
καὶ μὲ τῆς δῆλ' ρετσέτις σου καὶ μὲ τὸ ἄστε ντούα
ὅλα θὰ γίνουν ἄρτια, τῆς Ἀρτας Γαργαντούα.

Κι' ἐγὼ μὲ φαρινικὸν ὀξύ τὴν κεφαλὴν μου ράνας
ἔχων τῆς διφθερίτιδος τὰς βρωμερὰς μεμβράνας

κι' ὑπὲρ χιόνα λευκανθεὶς προσέρχομαι κοντὰ σου
καὶ φόρον εὐλαβῆ τελῶ στήν Ἰψηλότητά σου.

Ὅλον, Πανυψηλότητα, σ' εὐγνωμονεῖ τὸ γένος,
μὰ πῆγαίνε νὰ κοιμηθῇς γιὰτ' εἶσαι κουρασμένος.
Μὲ τούτα τὰ ταξείδια σου καὶ τὰς περιπλανήσεις,
τοὺς λόγους τοὺς πεντάρικους καὶ τόσας συγκινήσεις
μοῦ φαίνονται τὰ μοῦτρα σου πῶς εἶναι γιὰ σιδερωμένα
σ' ἀφίνω... ὕπνον ἐλαφρόν... γειά σου... καλὸ ζήμειον.

Εὐχαριστήριοιον θερμὸν πρὸς δύο ἱατροὺς ἡμῶν.

Λοιπὸν τὸν Λαμπαδάριον, τὸν ἱατρὸν καὶ φίλον,
οἱ ὅσων ἔδειξε στοργήν, εὐγένειαν καὶ ζῆλον
ἐστὶν ἀσθενοῦσαν κόρην μᾶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
ὡς ποῦ τὴν ἐλευθέρωσε ἀπ' ὅλας τὰς διφθερίδας,
κι' ἡ διφθερίτις ἔφυγε ἐστὶν Ἐξω ἀπ' ἐδῶ,
ποῦ μ' ἔκανε τὰ κατσαρὰ μαλλιά μου νὰ μαδῶ,
αὐτὸν ὁποῦ συνέγραψε μεθ' ὕψους γλαφυροῦ
κι' ἓνα σπουδαῖον οἱ αὐτὴν βιβλίον πρὸ καιροῦ,
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου θερμῶς εὐχαριστῶ
κι' ὡς ἱατρὸν παρήγορον πρὸς ὅλους συνιστῶ.

Μὰ τί νὰ πῶ καὶ τοῦ γνωστοῦ καὶ προσφιλοῦς Καμπι
τοῦ τακτικοῦ μου τοῦ γιατροῦ, ποῦ θαύματα μᾶς καί
Παίζει τῆς διφθερίτιδος ἐστὶν πρὸ μικρὸ τοῦ νύχι
κι' εἶναι καὶ καλοπόδαρος καὶ σοῦχει μία τύχη !...
μόλις τὸν ὄψ' μικρόβιον ἀμέσως κακαρόνει
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του ὁ Χάρος δὲν φυτρώνει.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Ἐνῶ πολὺς ἐπικρατεῖ ἑστὰ γράμματα μᾶς σάλος
κι' ὁ τρίτος τομὸς κατ' αὐτὰς ἐβγήκε φιλοκαλῶς
μιας μεγάλης Κιβωτοῦ Νεοελληνικῆς
χρησίου δὲ παράποτε καὶ γοητευτικῆς,
μὲ ποιητῶν καὶ μὲ πᾶζων Ἑλλήνων ἀποσπάσματα,
σοφίας καὶ μαθησίως καὶ τέχνης ἀπαυγάσματα.
Ὁ Βαλαβάνης ἔγραψε, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
διδάσκει δ' ὡς Καθηγητὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καὶ τοὺς Γεωγράφους ὁξέρετε κι' αὐτὸν τὸν τρίτον τόμον
εἰκοσιτρία νοῦμερο, τοῦ Μαχμουδῆ τὸν δρόμον.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Βόλου, πολιτικὴ αελί,
ὁποῦ μετ' ἀπληστίας θ' ἀναγνώσθῃ πολλὰς,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σφρίγγους πλήρες,
ποῦ τόσαι παρελαύνουσιν συγχρόνως χαρακτῆρες
γραφέν ὑπὲρ νέον ὕψος κι' εἰς ἄκρον γλαφυρόν...
πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους, μὴ χάνετε καιρόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προμαστρίου κοινοῦτος πολὺς.